

OBSAH

1. Setkání s knihami – František Kubka
2. Ballada o duši Karla Borovského – Jan Neruda

Připravil B.T. 11.2013b
www.tichanek.cz

* * *

1.

Setkání s knihami – František Kubka (*1894)

(Čs. spisovatel, Praha 1963, s. 58)

Balady a romance

Můj otec vídal často Jana Nerudu chodit těžkým, ale vznešeným krokem po Ferdinandce. V knoflíkové dírce na klopě kabátu míval vždycky čerstvou růži. Lidé před ním smekali.

Silný muž v červené čepici, pan Verna nebo Veruna, vodil Jana Nerudu pod paží. Pan Veruna byl „expres“. „Expresové“ stávali u vrat hotelů, v průjezdech a na rozích úředních budov, aby něco odnesli, u něčeho počkali, něco na dvojkolce odvezli či jinak těm, kdo chtěli zapravít mírný poplatek, posloužili. Pan Veruna pomáhal chodit po Praze Janu Nerudovi, kterému už nestačil binokl na očích a v ruce hůl.

2.

Ballady a romance – Jan Neruda

Volím slovo prosté,
chci tu báji vypravovat,
z úst jak lidu roste.

Ballada o duši Karla Borovského

(Z pola, ano i zcela národní.)

Po lučině slz a vzdechů
šly dvě duše v pilném spěchu.

Za nima pak třetí duše,
hříšná duše těžce kluše.

Když až k ráji dostoupaly,
na dveře tam zaklepaly.

„Vstaňte, Petře, s klíčem jděte,
kdo to tluče, pohledněte,–“

„Pane, jdou dvě dobré duše,
za nima však hříšná kluše.–“

„Dvěma dobrým přístup dejte,
však té hříšné nic nedbejte.

Ukažte jí širou cestu,
kudy k pekelnému městu.“

Sotva všichni svatí spolu
k zlatému zas sedli stolu,

už zas znějí pádné rány
buch, buch! od nebeské brány.

„Vstaňte, Petře, s klíčem jděte,
kdo to tluče, pohledněte,–“

„Je tu zase ta duše hříšná,
zarputilá, tuze pyšná,

opírá se celým tělem,
do vrat našich buší čelem.–“

**„Hned ji odtud vyprovod'te,
do propasti mně ji shod'te.**

**Hod'te ji tam vlastní rukou,
ať se setká s pekel mukou.“–**

„Ne tak, ne tak, milý synu,
odpusť hříšné duši vinu!“–

„Zeptej se jí, matko milá,
dobré co učinila!

Kolik svátků posvětila,
kolik pátků postem ctíla,

zda-li také modlitbičku
posílala ku nebíčku?“–

„Já jsem svátků nesvětila,
ani pátků nepoctíla,

jenom jednu modlitbičku
posílala jsem ku nebíčku.–“

„Tedy, duše, pěkně klekni,
modlitbičku svou nám řekni!“–

„Svatý Jene z Nepomuku,
drž nad námi Čechy ruku,
by nám Bůh dal, co dal Tobě,
náš by jazyk neshnil v hrobě!“

Usmál se pán Ježíš trochu:
„Inu – je to divné, hochu!

Ale předc ta modlitbička
pomáhá ti do nebíčka.

Sedni vedle tam té vdovy,
ať Ti, zač sem přišla, poví.–“

„Almužny jsem grešli dala,
nebešťankou jsem se stala.

Grešlička, almužna malá,
do ráje mně pomáhala.“